

La política científica de Bush

Podeu notar la confiança que els cristians tenen en Síria des del moment que trepitgeu el país, especialment si ho feu des de l'est de Turquia. Allà, fins fa molt poc, les llengües minoritàries, com l'arameu, que parlen els cristians ortodoxos sirians, han estat prohibides en les ones i en les escoles. La cristiandat a Turquia oriental és un afer secret, i el Govern hi ha tancat els seminaris. Però travesseu la frontera cap a Síria i trobareu un paisatge ben diferent. Qamishli, el primer poble a la banda siriana de la frontera, és el 75% cristià, i les icones de Crist i les imatges de la Mare de Déu omplen botigues i decoren les finestretes dels cotxes —una exhibició inaudita en comparació amb el secretisme dels cristians a Turquia.

No és difícil trobar-hi una explicació. Al-Assad és alauita, una minoria musulmana que els musulmans sunnites consideren heretge i que bategen despectivament com a “petits cristians”: de fet, alguns experts creuen que la litúrgia dels alauites és, parcialment, d'origen cristià. El pare de Baixar al-Assad, Hafiz, va ser president des del 1971 fins que va morir, l'any 2000, i romangué en el poder gràcies a una coalició entre les minories religioses que li va permetre de contrarestar el pes de la majoria sunnita. Per això els cristians tenen por que, si cau el règim del seu fill, el darrer refugi per a ells al Pròxim Orient desapareixerà, i serà substituït per un altre govern, també fonamentalista, com el de l'Iraq.

Tot això, evidentment, no justifica pas la política repressiva del règim d'Al-Assad, però, en una regió en què la repressió és la norma, en comptes de ser-hi l'excepció, és important de recordar que els encerts i els errors polítics són molt més complexos del que els falcons neoconservadors del Pentàgon volen reconèixer —o fins i tot més complexos del que poden arribar a capir.

*William Dalrymple és autor de
'From the Holy Mountain:
Travels Among the Christians of the
Middle East i White Mughals: Love
and Betrayal in 18th-Century India'*
© The New York Times — EL TEMPS
Traducció: Maite Insa

Què tenen en comú les armes de destrucció massiva i les cèl·lules mare? La controvèrsia pel que fa al suposat arsenal que l'administració Bush adjudicava a Saddam Hussein és un *déjà vu* per als qui ja vam fer el seguiment de la primera gran decisió política del president, ara fa dos anys: la recerca amb cèl·lules mare embrionàries humanes, que podrien ajudar a tractar moltes malalties.

L'agost del 2001, el president Bush va anunciar una política de “compromís” que limitava el suport a la recerca amb línies de cèl·lules mare ja obertes. Cadascuna d'aquestes línies l'aconsegueix un laboratori, a partir de l'extracció de minúscules cèl·lules mare d'embrions humans, que solen provenir de fertilitzacions *in vitro*.

La posició de l'administració mirava de calmar els grups antiavortistes, sense ofendre els científics ni els pacients, i tenia una certa justificació en el fet que, segons al·legaven alguns, els científics ja havien creat dotzenes de línies d'aquesta mena. Però, després que l'administració anunciara la mesura, la veritat va trobar el camí: moltes de les línies ni tan sols existien, i algunes ja no eren disponibles per als científics.

Dos mesos abans, el juny del 2001, els científics van tenir coneixement de les mesures que l'administració volia emprendre. Això va encendre els llums d'alerta, perquè els investigadors sabien que només mitja dotzena de línies de cèl·lules mare havien estat descrites en la literatura mèdica, fins llavors.

I, malgrat tots els advertiments, l'administració es va agafar a les xifres que al·legaven que hi havia dotzenes de línies d'investigació obertes i disponibles: “Són diverses, robustes i estan disponibles per a la investigació”. Tot era ficció, i no va durar gaire. El 5 de setembre, davant d'un Senat que l'interrogava sense treva, Thompson va haver d'admetre que només dues dotzenes de línies de cèl·lules estaven preparades i disponibles per ser investigades. Semblava que tota la política en aquest sentit se n'anava en orris. Però va arribar l'11 de setembre, i aquest tema quedà apartat. Ben poca gent es va ado-

nar que, al registre que fa l'Institut Nacional de Salut, el mes de novembre hi figuraven 71 línies diferents de cèl·lules mare. I, malgrat tot, els científics continuaven tenint problemes per aconseguir les cèl·lules. En una petita reunió sobre cèl·lules mare que va tenir lloc el novembre del 2002, vaig sentir que un dels responsables de l'Institut Nacional de Salut admetia que el registre sobre cèl·lules mare era “equivoc”. Pocs dies més tard, sense anunciar-ho prèviament, l'Institut va esmenar el registre d'una manera dràstica, i llavors ja només hi apareixien nou línies.

Per què és tan important aquesta xifra? Després de tot, Thompson va dir al Congrés que el nucli bàsic de recerca en cèl·lules embrionàries de ratolins es fa a partir de només cinc línies de cèl·lules. I això, malgrat que és cert, ens pot fer equivocar: per tal d'identificar aquestes cinc línies òptimes, els científics n'han hagut de crear centenars.

Les cèl·lules humanes tenen unes característiques molt diferents les unes de les altres i fins al final del procés, els científics no poden saber quines són millors per a la recerca.

Douglas Melton, un científic de Harvard, especialista en cèl·lules mare, diu que els investigadors haurien de crear unes mil línies de cèl·lules mare per estar segurs d'una recerca òptima. Vaig contrastar la dada amb Martin Evans, un biòleg de Gal·les, l'especialista més destacat pel que fa a cèl·lules mare de ratolins, i va estar d'acord que allò quadrava molt bé amb l'experiència que ell tenia en aquest camp.

La finalitat de la recerca en cèl·lules mare és beneficiar les desenes de milions de persones que pateixen malalties com ara la diabetis o el parkinson. Aquesta gent mereix que fem tots els possibles per curar-los —i no que ens barren el pas amb polítiques de cara a la galeria.

*Stephen S. Hall és autor de
'Merchants of Immortality: Chasing
the Dream of Human Life Extension'*
© The New York Times — EL TEMPS
Traducció: Maite Insa